

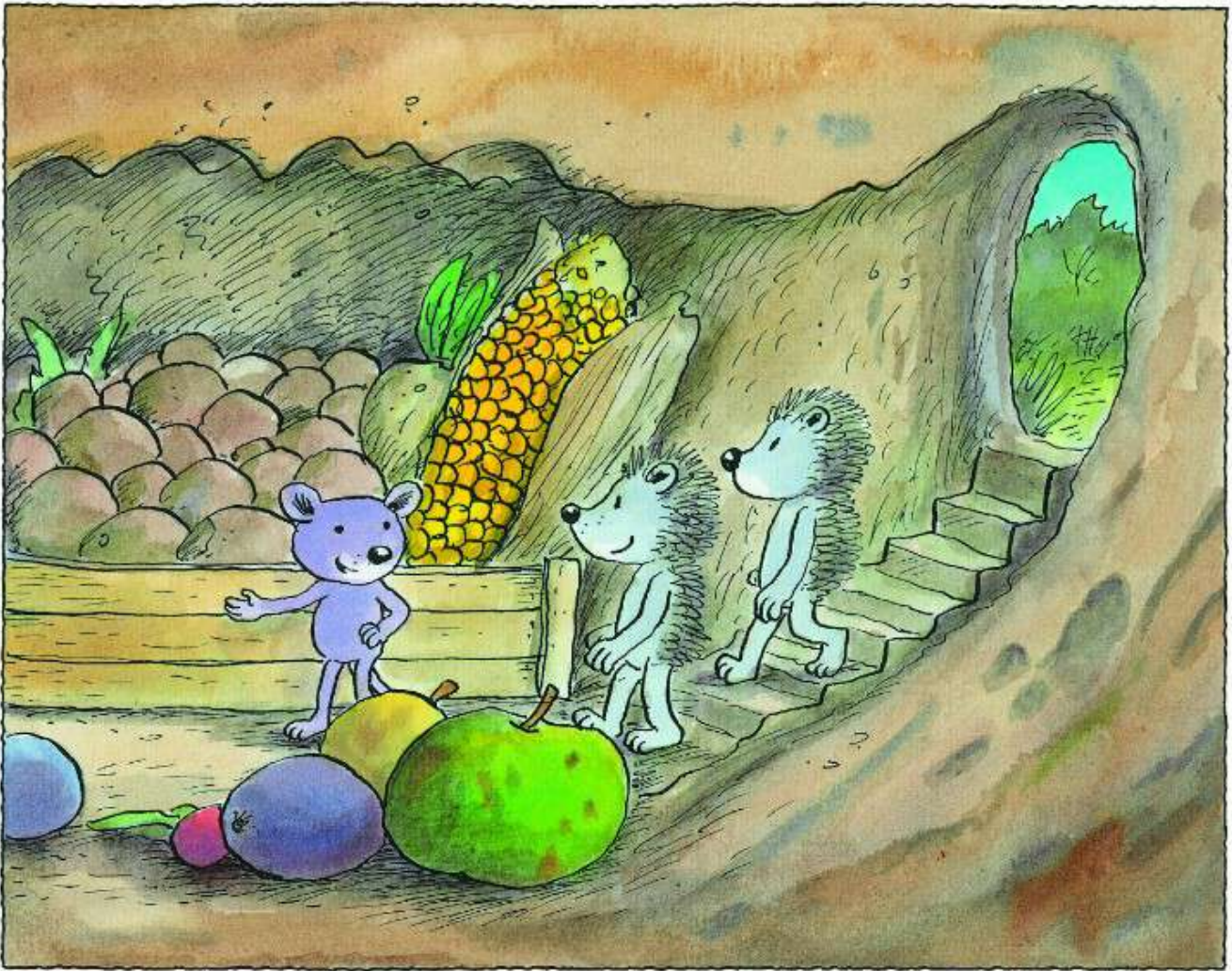

Bufnița s-a întors la copacul ei.

– Mulțumim că ne-ai salvat! a strigat șoricelul. Micuților, veniți să vă arăt peștera mea!

Apoi șoricelul a luat-o la fugă prin pădure, iar Max și Mara l-au urmat.

După o vreme, au ajuns într-o vale în care au zărit o vizuină întunecată. Fără ezitare, șoricelul a intrat înăuntru, iar Max și Mara au pășit în urma lui.

– Această vizuină a fost cândva locuința unui iepure, de aceea este atât de spațioasă, a spus șoricelul.

În vizuină erau deja multe provizii pentru iarnă. Peste tot în jurul lor erau depozitate mere, nuci, pere, ba chiar și o sfeclă roșie și un știulete de porumb.

Cei doi împinseră bărcuța în apă și se urcără la bordul ei. Încet-încet, purtați de valuri, au ajuns în largul mării.

Vântul sufla în pânza bărcuței. Cum aceasta avea și un motor cu elice, Gustav îl porni.